

[Poul Schlüter.]

hvis denne holdning fra regeringsside også havde præget økonomien og indenrigspolitikken.

I den økonomiske politik og omkring statens udgifter har socialdemokratiet efter min opfattelse lidt af den samme angstpsykose for SF, som man var præget af før folketingsvalget. Det er nødvendigt, for så store er problemerne, at økonomien bliver centrum i debatten i dag. Mit parti var med til at tabe valget i september i fjor og dermed anparten i regeringsmagten. Jeg mener, jeg har lov at sige, at vi ikke har tabt ansvarligheden. Vi har taget standpunkter i opposition, som vi tør være bekendt og kan stå ved, når mit parti igen bliver deltager i en regering. Eftersom det kun er 8 måneder siden vi havde valgkampen, vil det ikke være forhistorisk, hvis jeg minder om nogle stærke og saglige standpunkter, det konservative folkeparti gik i byen med i september i fjor. I vort valgoplæg sagde vi bl. a.:

„Svagheden i 60ernes danske økonomi var, at det danske samfund brugte mere, end det tjente og producerede. Vi nærmer os nu balancen mellem det, vi bruger, og det, vi selv fremstiller. Anstrengelserne må derefter koncentreres om, at vi i 70erne kan tjene det, vi ønsker at bruge. Påpasseligheden med det offentlige udgiftsstigninger må forøges . . .

De offentlige udgifter må ikke stige stærkere end produktionen.“

Sådan sagde vi. Det er ord, jeg kan lide at mindes i dag. Det var grundsætninger, som dansk politik i de måneder, der nu er gået, burde være bygget på. Tonen i dette oplæg var ikke til at tage fejl af; der var ingen løfter om nye, gratis serviceydelser til befolkningen, som alle skulle have og ingen skulle betale for. Vi har fulgt det oplæg, mens vi har været i opposition. Vi har stemt dag efter dag i sag efter sag efter det. Da socialdemokratiet var i opposition, modarbejdede det vores spareforslag. Vi har, jeg vil næsten sige tigget og bedt den nuværende regering om at reducere de offentlige udgifter. Der ligger forskellen på vore og deres regeringsvilkår. Vi har stemt imod stribevís af nye udgifter, som S har gennemført sammen med SF. Vi vidste da godt, at det måske øjeblikkeligt kunne være forbundet med popularitet at gennemføre alle disse nye

udgifter, men det var ofte stemmekøbsfor-slag. Det var uansvarlige forslag også på de sociale områder.

Vi har oplevet, at socialdemokratiet af angst for SF's overbud efter mange års fast tradition har forladt den traditionelle socialpolitiske enighed her i folketinget. Ingen kan naturligvis være imod sociale forbedringer, hvis der er en rimelig harmoni imellem dem og muligheden for at bære omkostningerne i skattetrykket. Vi kunne godt have løst folkepensionisternes problem, og vi kunne godt have klaret en forbedret sygedagpengeordning uden at gå så vidt, som regeringen pludselig ville. Vi kunne have nøjedes med at gå fra de 6 karensdage til 3. Men socialdemokratiet ville øjeblikkelig fra 6 ned på 0, uden at nogen, heller ikke vismændene, kan gøre op, hvor meget det egentlig koster staten og erhvervslivet, medens de fleste kan se, at det medfører forrygende omkostninger for arbejdspladserne — og det på et tidspunkt, hvor omkostningsstigninger ikke lige er det, der er behov for på tærsklen til EF.

Jeg tror ikke, nogen i dag kan — måske vil nogen, det skal vise sig — bestride, at hvis socialdemokratiet havde fulgt vor kurs i stedet for at følge SF's råd, havde vi i dag været langt tættere virkeliggørelsen af den forrige regerings finansplan, hvis sigte var, at de offentlige udgiftsstigninger ikke skulle være større end svarende til tilvæksten i produktionen.

Det er slet ikke for at være uvenlig, men jeg synes godt, jeg vil minde om to hovedsætninger i statsministerens tiltrædelseserklæring, den er jo kun 7 måneder gammel. Den ene hovedsætning lød således:

„Det er regeringens opfattelse, at der nu må tilvejebringes den nødvendige fasthed og orden i landets økonomi. Regeringen har en ubetinget vilje hertil, . . .“ (tiden- den sp. 33-34).

Ja men det stod der virkelig, sådan sagde statsministeren. Det lød godt og lovende. Den anden hovedsætning lød:

„Regeringen anser det for nødvendigt at være meget tilbageholdende over for nye ønsker om offentlige udgifter, og dette vil komme til at præge det finanslovfor-slag, som bliver fremsat i november“ (Sp. 37).

Ja men sådan stod der i tiltrædelseserklæ-